

DE AMERIKAANSCHE MILLIONNAIR A. VANDERBILT, SLACHTOFFER VAN DEN ONDERGANG VAN DE „LUSITANIA".
De millionnair A. Vanderbilt die bij den ondergang van de „Lusitania" omgekomen is, was een groot liefhebber van „coaching". Op bovenstaande foto ziet men hem zijn geliefkoosd span besturen.

„Ik seinde met den wimpel „Wees op uw hoede" ... De overeenkomst was dat bij een overval, ik den strijd zou beginnen en dat de andere schepen, de „Dauphine" zoo spoedig mogelijk buiten gevaar zouden brengen. Was het schip eenmaal veilig, dan zouden ze mij komen helpen.

„Het was avond en de eerste sterren twinkelden aan den nachthemel, toen ik in het noorden plotseling een vreemd amber-kleurig schijnsel zag. Ik richtte m'n kijker en zag nu verscheidene groote zwarte koppen uit zee opsteken en onder duiken. Ook hoorde ik een vreemd geloei . . . De andere schepen gaven met fakkels een teeken, dat ze het ook gemerkt hadden en ik seinde terug, dat ik er op af zou gaan. M'n mannen laadden de kanonnen en maakten de „Walker" tot vechten gereed. Het konvooi ging zuidelijker, zoodat we nu de volgende stelling hadden aangenomen: naar het zuiden een ander schip, een paar mijlen verder weer een en dan nog een paar mijlen verder de Dauphine omringd door acht schepen. . . Zoo bleven we in één richting drijven....

„Het was nacht geworden en het amber-kleurig licht was verdwenen, maar zuiver was het niet, want groote scholen visschen trokken met groote snelheid van het noorden naar het zuiden.

„In eens zag heel 't noorden bloedrood, met breede paarse strepen, die als een waaier uiteenliepen. Daar, waar die strepen samen kwamen dreef een schip met groote zeilen; 't geleek wel of schip en zeilen van bliksemlicht gemaakt waren. Om het schip doken zeeslangen... Die zwarte heuvels waarvan ik daareven gesproken heb, waren hun koppen. — .... Wat een monsters, zé waren wel vijftig voet lang en gitzwart en met groene oogen in hun monsterachtigen kop. De luchtstroom was zeer vreemd en verdeeld in smalle banen van een ijskoude en smoorheete temperatuur.

„Het spookschip naderde snel.

„Wij vuurden vijf onzer kanonnen af en het spookschip zond ons bliksemstralen terug, die over ons schip in zee sloegen, en een geluid maakten alsof een gloeiende staaf in 't water werd gestoken.

„Het schip naderde nog een mijl en toen bleef het liggen. Met een scheepsroeper werd ons toegeschreeuwd: „Ik ben Principo Infierno. . . . geef mij de vrouw, die je aan boord hebt. . . . geef mij haar, want anders wordt het voor u noodlottig. . . . Principo Infierno beveelt je, die vrouw over te leveren. . . . Weiger je, dan wordt de zee jelui graf en de vrouw is toch mijn buit."

„Als antwoord liet ik nu de tien kanonnen afvuren. . . .

„Principo Infierno stond op den voorsteven. . . . 't Was een slanke kerel in een nauwsluitend rood kleed en op zijn hoofd een roode puntmuts. Zijn gelaat had scherpe trekken en onder de zware wenkbrauwen schitterden zijn zwarte oogen. Met zijn floret wierp hij de bliksemstralen naar ons schip. . . .

„Nogmaals gaven wij hem de volle laag en met zijn floret weerde hij de kogels af. . . .

„Nu begon hij met een rooden doek te zwaaien, eerst zacht en daarna sneller; de zee begon eerst te deinen, en hoe sneller de doek bewoog, hoe heviger de golfslag werd, en al spoedig was de zee alsof er een orkaan heerschte; doch in de lucht was het stil.

„ De „Walker" kraakte en ik moet je zeggen dat we elkaar ereis aankeken. . . . De overige schepen waren geheel verscholen achter de hooge golven en ons schip werd als een bal op en neer gesmeten.

„Wij bleven vuren, maar 't gaf niets. . . . we hadden geen enkelen treffer. Toen riep ik de mannen bij elkaar. „Mannen", zeide ik, „'t kruit is droog, we moeten ons leven voor een mooie vrouw wagen. . . ."

„Natuurlijk, kapitein!" riepen ze.

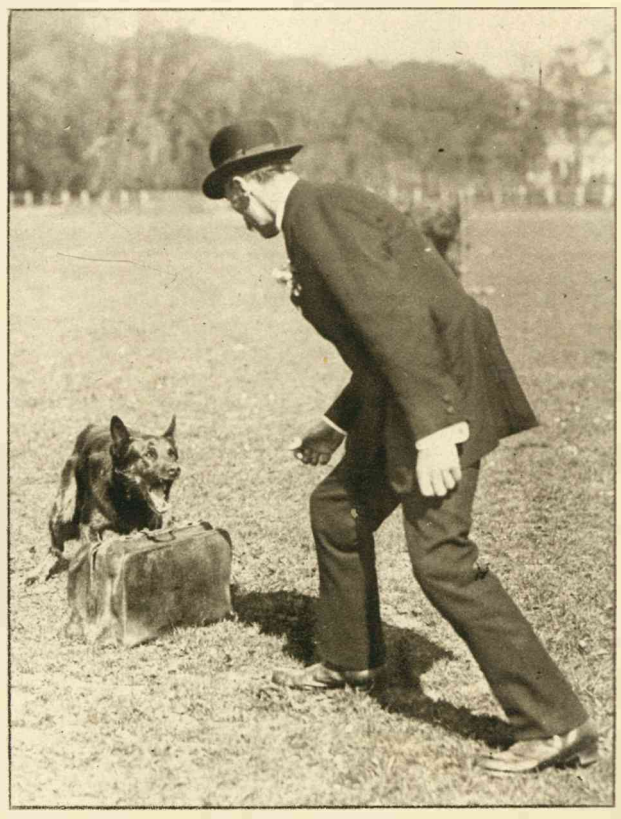
„Die duivel denkt dat we haar aan boord hebben. . . . Wij geven ons over, maar leggen de lont in het kruit en als hij op de „Walker" komt, vliegt de heele boel de lucht

VOOR DE GEVALLENEN.
Te Namen is er door de bezettingstroepen in hun vrijen tijd een steenen gedenkteeken opgericht voor de om die stad gesneuvelde Duitsche soldaten. Het gebouw is 10 meter lang, 7 meter hoog en 4.50 meter diep.

DEMONSTRATIE VAN POLITIEHONDEN.
Te Haarlem is op het Sportterrein aan de Spanjaardslaan op Zondag 9 Mei een demonstratie van Politiehonden gehouden, waarvan de baten worden afgedragen aan het Haarlemsch Steun-Comité. Het programma bestond uit drie afdeelingen, n.l. Gehoorzaamheidsoefeningen, Speurdienst en Veiligheidsdienst. Foto links: sprong over een haag van 1 meter hoog; foto midden: het weigeren van aangeboden voedsel; foto rechts: het bewaken van voorwerpen.